

Kniha, ktorú som čítal vo väzení

„Mal som 29 rokov a už druhý rok som bol vo väzení. Jedného dňa mi mníška z Charity sestier dala knihu „Boží priatelia“

23.12.2012

Mal som 29 rokov a už druhý rok som bol vo väzení v Španielsku za spáchanie zločinu. Vtedy som to vnímal tak, že Boh je veľmi ďaleko odo mňa. Predstavoval som si, že on je na nebi, a ja som tu dole na zemi. Jediné, v čom som mal jasno, bolo to, že existuje.

Nikdy predtým som nepočul o svätom Josemaríovi Escrivá, až keď mi tá mníška z Charity sestier priniesla knihu Boží priatelia. Keď som ju prečítal, nadobudol som presvedčenie, že Boh nie je len na nebesiach, ale aj na zemi, nachádza sa aj vo mne samom.

Ako dieťa som dostal dobrú katolícku výchovu, ale počas rokov dospievania ma priatelia zvykli presviedčať: „Boh neexistuje, nebuď hlupák, musíš byť pokrokový, moderný...“ A ja som sa nechal viesť. Niekedy človek potrebuje, aby ho priamo a otvorene oslovili, a práve to urobil svätý Josemaría prostredníctvom tej knihy.

Uvedomoval som si, ako veľmi som vytlačil Boha zo svojho života a ako som ho klamal. Potom som začal zisťovať, že ho potrebujem milovať v dobrých aj zlých momentoch, aby bol

vždy pri mne, pretože bez neho nemôžem nič urobiť.

Vďaka tej knihe som sa vydal na cestu, ktorú som nikdy neolutoval. Začal som čítať všetky knihy sv. Josemaríu, požičiaval som ich ostatným spoluväzňom – a oni mi ich už nevracali!

Potom sa stala taká udalosť, keď vo väznici bola procesia s krížom Svetových Dní Mládeže (SDM). Vrylo sa mi to hlboko do srdca a skrsol vo mne taký plán, fantastický sen, že pozvem svoju sestru z našej rodnej krajiny, aby sme sa mohli spolu zúčastniť na Svetových Dňoch mládeže. Pracoval som vtedy vo väzenskej pracovni, zarábala som len málo peňazí, ale všetky som ich odkladal a vážne sa zaoberal svojím plánom.

Moja sestra mala vtedy 20 rokov a študovala na univerzite. Nemohla by si dovoliť pricestovať do Madridu.

Naši rodičia sa rozišli už pred
šiestimi rokmi – otec opustil matku i
sestru a ponechal ich prakticky bez
akýchkoľvek prostriedkov. Platil síce
za štúdium sestry, ale až po veľkom
vymáhaní a nátlaku.

S takýmto cieľom som teda vložil
všetku svoju nádej do Pána, celý rok
som odkladal všetky peniaze a potom
som ich poslal sestre. Rezervovala si
miesto na SDM v Madride s
oficiálnou delegáciou Biskupskej
konferencie našej krajiny.

Keď sa už zdalo, že môj sen sa začína
naplňať, odmietli mi povolenie
zúčastniť sa SDM. Odsedel som si už
štyri roky zo šiestich, chýbali mi len 3
mesiace, aby som mohol požiadať o
podmienečné prepustenie, keď mi
väzenské úrady úplne
nepochopiteľne a bez akéhokoľvek
dôvodu, odmietli povolenie, aj keď
dobře vedeli, že sa mám stretnúť so
sestrou, a že som si na to s

maximálnou obetavosťou odkladal všetky peniaze.

Dva mesiace pred začatím SDM som si mohol aj vlasy trhať. Vypisoval som listy, riaditeľovi väznice, sudcovi, sociálnemu kurátorovi... Vysvetľoval som im svoju situáciu, ako veľmi som sa chcel zúčastniť so sestrou na SDM, lebo som ju a nikoho z rodiny nevidel celé štyri roky, keďže žijú mimo Španielska. Žiadna odpoveď mi neprišla a ja som strácal nádej. SDM sa rýchlo blížili, a ja som bol zúfalý. A vtedy sa moja sestra začala modliť novému k sv.

Josemaríovi: 9 dní sebazáporu, modlitieb a obnovy, prosiac, aby som dostal povolenie, ktoré som tak zúfalo potreboval.

Už som si aj zvykal na tú predstavu, že do Madridu príde v auguste len moja sestra – a to bolo pre mňa to najdôležitejšie. Nemohol som sa však zbaviť tej frustrácie, že po takom

obrovskom úsilí a sebazápore,
nakoniec s ňou nebudem môcť byť a
budem sa musieť uspokojiť s tým, že
sa na dve hodiny uvidíme cez okno v
návštevnnej miestnosti. Taká dlhá
cesta, a tak málo.

A potom sa stal zázrak. Deň po tom,
čo moja sestra dokončila novénu, na
desiaty deň, mi sociálny kurátor
oznámil, že sa rozhodol umožniť mi,
aby som mohol opustiť väznicu na 6
dní počas SDM v Madride a stretnúť
sa tam so sestrou.

Nemohol som tomu uveriť, ale SDM
sa konečne začali a ja som sa tam so
svojou sestrou stretol. Vyvrcholením
celého podujatia bolo stretnutie
mládeže s pápežom na Cuatro
Vientos. V ten večer som sa rozhodol,
že Boha už viac nenechám čakať.
Rozhodol som sa venovať mu svoj
život, žiť len pre neho. Žiť vo svätosti,
posväcovať svoju prácu, štúdium,

ktoré som obnovil, posväcovať môj
vlastný život, ako aj životy iných ľudí.

Sv. Josemaría ma učí ako žiť,
priviedol ma k tomu, aby som
reagoval, odpovedal Bohu, a veľa mu
vďačím za to, kým teraz som.

Formoval ma duchovne a naučil ma
vnútorne sa očisťovať, odpúšťať,
ospravedlniť sa, odpustiť sebe
samému, naučil ma, že Ježiš Kristus
je skutočne naším priateľom, Otcom,
a že nás miluje viac, ako ktokoľvek
iný. Predtým, ako som sa stretol s
Kristom, som nič nemal a ničím som
nebol. Teraz som šťastný a vďaka
nemu má môj život zmysel.

Trest som si už odpykal a vrátil som
sa do vlasti ako úplne iný človek v
porovnaní s tým, keď som šiel do
väzenia. Všetka vďaka za to patrí
Bohu, ktorý z môjho života urobil
jeden nový život. Venujem mu ho a
pripravujem sa na štúdium v
seminári, ak to bude Božia vôľa.

J. A.

opusdei.us

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/kniha-ktoru-som-cital-vo-
vazeni/](https://opusdei.org/sk-sk/article/kniha-ktoru-som-cital-vo-vazeni/) (21.03.2026)